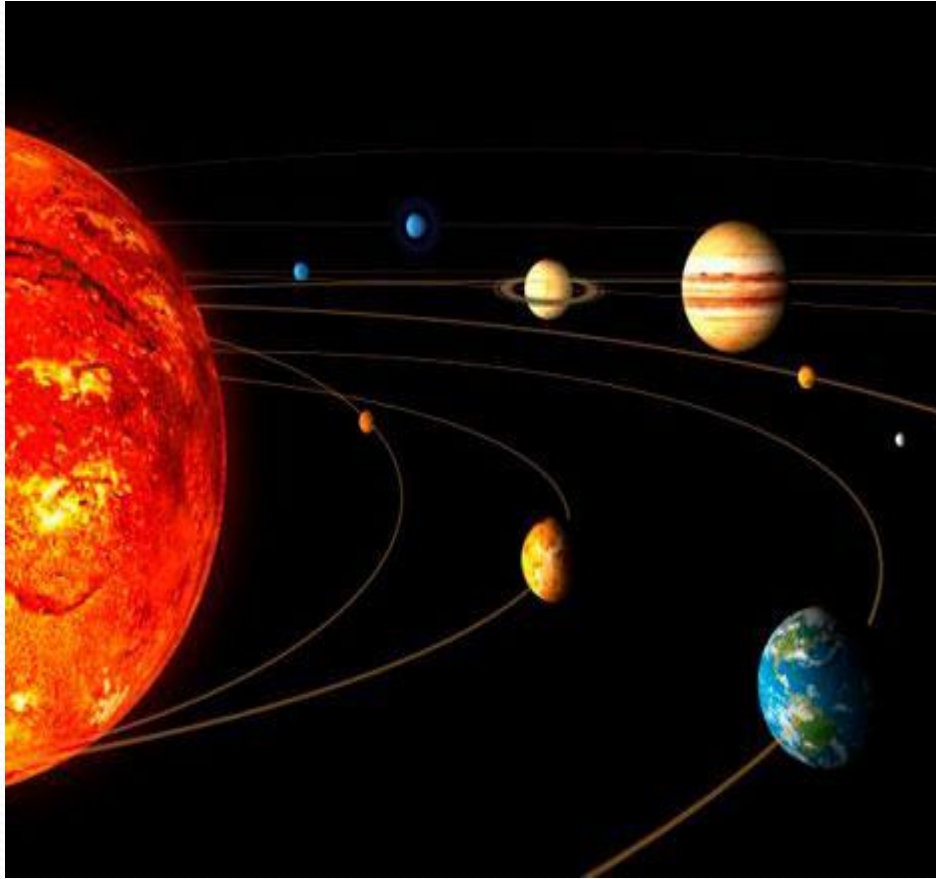
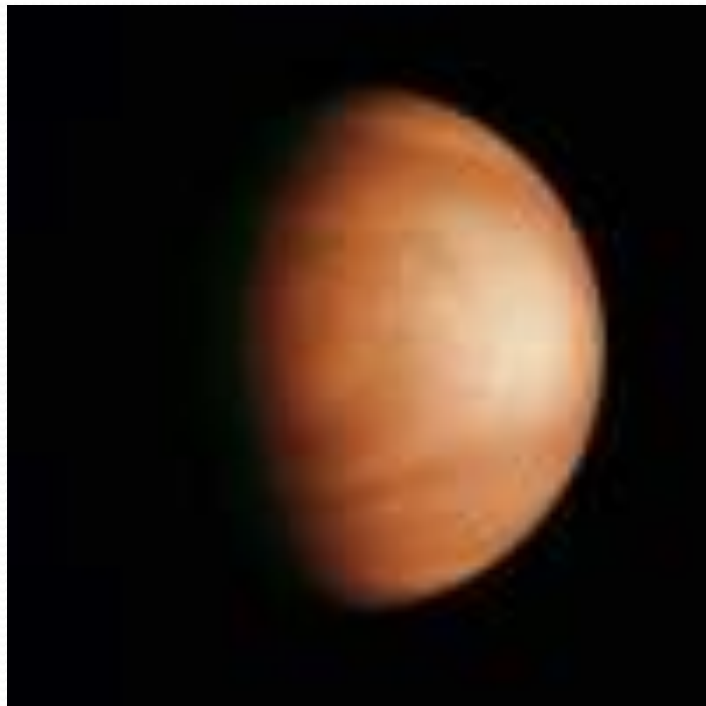

Венера

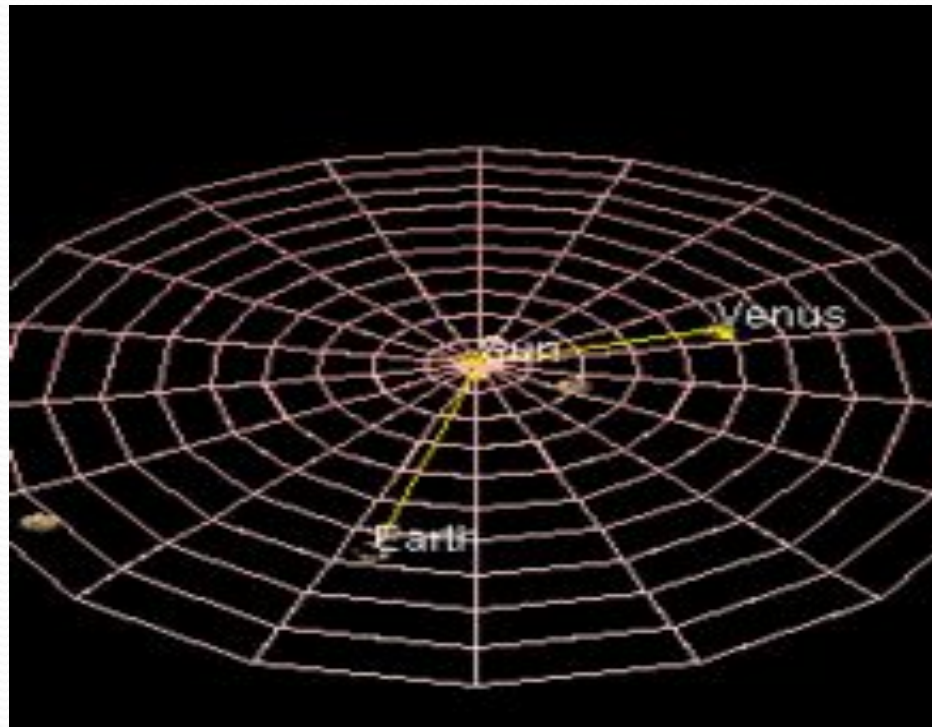

- Венéра — друга планета Сонячної системи. За розміром майже така сама, як Земля. Венера — внутрішня планета, і на земному небосхилі не віддаляється від Сонця далі 48° . Венера — третій за яскравістю об'єкт на небі; її блиск поступається лише блиску Сонця та Місяця. Належить до планет, відомих людству з найдавніших часів.

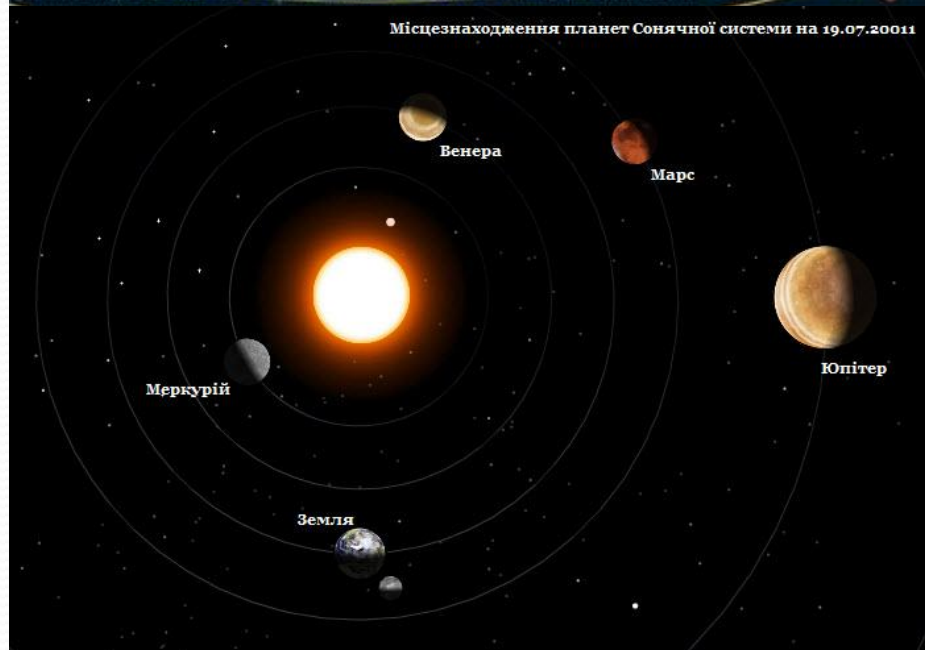
- **Характеристика Венери**
- Середня відстань від Сонця - 0.723 AU, 108.200.000 км;
- Орбіта - 0.72 орбіти Землі;
Нахил осі - 178 градусів;
Ухил орбіти - 3.39 градуса;
Середній радіус - 0.95 радіуса Землі;
Середній діаметр - 12104 км;
Маса - 4.87×10^{24} кг (0.815 маси Землі);
Середня густина - 5250 кг/м³;
Поверховий тиск - 90 атмосфер;
Середня температура - 453 С;
Найвища точка планети - Maxwell Montes.
- Венера ділиться на 3 області. Найбільша їх – Земля Афродіти, розташована у екваторіальній частини планети. Її площа за рівнем 6052,2 км становить 41 млн. км².

Період обертання планети і координати її Північного полюса, отримані в результаті спільної обробки бортових радіолокаційних і доплеровських вимірів «Магеллана» і «Венери-15, 16» для 20 опорних точок поверхні Венери, виявилися наступними: Період обертання $T=243.0183$ земної доби. Пряме сходження = 272.57. Відмінювання = 67.14.

Місцезнаходження планет Сонячної системи на 19.07.20011

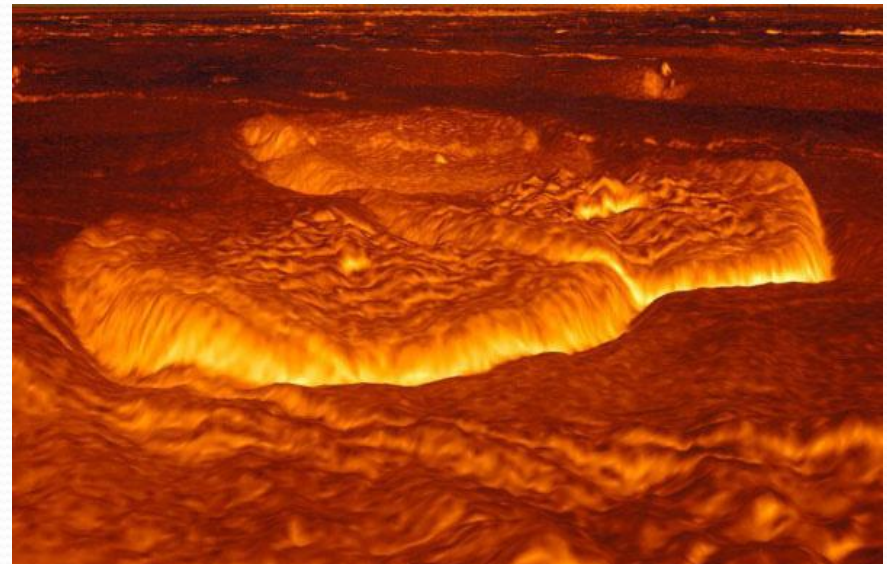

● Орбіта Венери ближча до кола, ніж орбіта будь-якої іншої планети Сонячної системи. Період обертання навколо Сонця (венеріанський рік) становить 224,7 земної доби. Іноді Венера підходить до Землі на відстань, меншу 40 млн км. Венера обертається навколо своєї осі в зворотному напрямку до обертання навколо Сонця, на відміну від Землі та інших планет.

Хоч планета схожа із Землею розмірами і будовою, проте умови на її поверхні нагадують справжнє пекло. Венера має щільну атмосферу, яка прикриває поверхню планети. Хмари в основному складаються тут із сірчаної кислоти, що надає Венері жовтувато-білого кольору. Дощі на Венері кислотні. На ній два материки розміром з Африку й Австралію, можливо є і моря. Діючі вулкани дозволяють припустити наявність тих самих процесів над поверхнею, що й на Землі.

- Один з вулканів — це велетень, який має понад 240 км в основі і 11 км у висоту. Ядро планети складається з нікелю і заліза, як і в Землі.

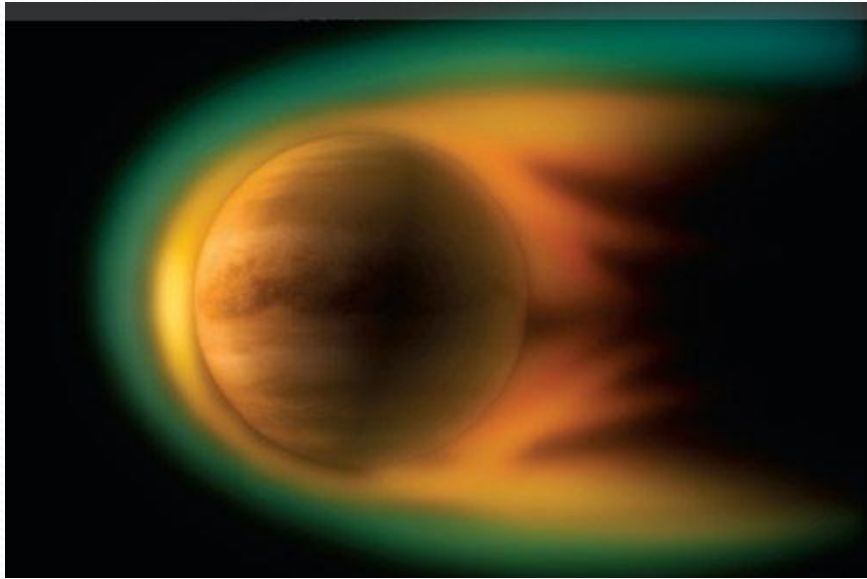
An aerial photograph of a volcanic landscape. The terrain is rugged and covered in dark, jagged rock formations. In the center, there is a prominent, roughly circular crater with a dark interior. The surrounding area is a mix of dark and light brown tones, suggesting different types of volcanic rock and possibly some ash or sand. The lighting is dramatic, with strong shadows and highlights, giving the scene a sense of depth and texture. The overall color palette is dominated by earthy browns, oranges, and blacks.

Поверхня Венери

На поверхні температура дорівнює + 460 С

Склад атмосфери:СО-97%, N – 2%, O - 0,1%, Н О -
0,05%

Магнітне поле

- Дослідженнями встановлено, що власного магнітного біполярного планетного поля у Венери не виявлено («Правда», 23.1.1976). Але слабке магнітне поле, пов'язане, ймовірно, з намагніченістю приповерхневих товщ гірських порід, є. Воно фіксується в зоні його взаємодії з сонячним вітром - ударною хвилею потужністю 10 - 20 км . Напруженість магнітного поля поверхні Венери оцінюється в 18 гам, тобто в 2-3 тис. Раз слабкіше, ніж у поля Землі (Почтар, 1978). Таке дуже слабке магнітне поле може лише в невеликій мірі послабляти вплив потужного плазмового потоку сонячного вітру на поверхню Венери. За даними радіометра був зроблений висновок, що радіовипромінювання формується в нижній атмосфері Венери, а не в іоносфері, як це допускалося раніше.

Назва Венери

- Стародавні астрономи називали Венеру і Фосфорус і Геперус, помилково вважаючи, що це небесне тіло, видиме ввечері та вранці – це два окремих космічних об'єкта. Планету пізніше перейменували в Венеру в честь римської богині любові і краси.

Супутники Венери

- Астроном Хелль встановив, що при певних умовах світло яскравої планети можуть відбиватися від [рогівки](#) ока, а потім від меніскової лінзи в окуляр телескопа, створюючи хибне зображення планети, яскравість якого буде залежати від співвідношення кривизни поверхонь, що відбивають; при цьому отримання такого помилкового зображення можливо лише в певних умовах, що включають точне взаємне розташування очі і [окуляра](#) і особливі, плавні рухи ока
- **Слабкі зірки**
- Карти Штробанта, на яких показано зоряне небо в околицях Венери в моменти спостережень супутника
- Основним поясненням, запропонованим Штор Бантом, було припущення про те, що спостерігачі бачили над супутник, а слабкі зірки, що знаходилися в момент спостереження поблизу Венери. При цьому йому вдалося знайти ті зірки, які перебували в позиції, дуже близькою до зазначеної спостерігачами. Skorиставшись Боннським оглядом, Штробант виявив, наприклад, що 7 серпня 1761 в тому місці, де за описом Рудкіара повинен був бути супутник, перебувала зірка 6-ї величини 71 Оріона, а в тому місці, де Супутник-3 січня 1768 року бачив Хорребоу - зірка θ Терезів.

Квазісупутник Венери

- В даний час у Венери є один квазісупутник, астероїд 2002 VE68, який перебуває з Венерою в орбітальному резонансі. Обчислення орбітального руху цього астероїда в минулому і майбутньому показало, що поточну орбіту він зайняв близько 7000 років тому, ймовірно, в результаті зближення із Землею, і що він буде залишатися на ній ще протягом 500 років, після чого займе положення в [точці Лагранжа L5](#) в системі Сонце - Венера, ставши, таким чином, одним з [«троянців»](#) Сонячної системи. Цей астероїд також може наблизитися на досить малу відстань до Землі, що, ймовірно, і стане причиною зміни його орбіти в майбутньому.